SKANDINAVIENS STJERNE

NR. 2 FEBRUAR 1947 96. AARG.

Lignelsen om Sædemanden.

Matt. 13: 18—30.

Celestialt Ægteskab fører til en Fylde af Herlighed

Af Ældste *Joseph Fielding Smith* af de tolvs Raad.

Ved Generalkonferencen, Oktober 1946.

Mine kære Brødre og Søstre, ved Herrens Hjælp haaber jeg for eder at kunne fremlægge et af de vigtigste Principper forbundet med Jesu Kristi Evangelium. Det, jeg skal tale om, er Ægteskabet. Præsident Brigham Young sagde, da han gav Kirkens Medlemmer et Raad:

»Naar en Mand og en Kvinde har faaet deres Begavelser og Beseglinger og senere faar Børn, er disse Børn retmæssige Arvinger til Riget og alle dets Velsignelser og Løfter, og de er de eneste paa Jorden, som er saaledes berettiget.

Der findes ikke een ung Mand i vort Samfund i Dag, som ikke vilde være villig til at rejse fra England hertil for at blive gift paa den rette Maade, hvis han var i Besiddelse af den rette Forstaaelse. Der findes ikke een ung Kvinde i vort Samfund, som elsker Evangeliet og ønsker dets Velsignelser, som vilde lade sig vie paa nogen anden Maade. De vilde forblive ugifte, indtil de blev saa gamle som Sara, da hun fik Isak. Mange af vore Brødre har bortgiftet deres Børn uden at tage dette i Betragtning, idet de har anset det for en Sag af mindre Betydning. Jeg vilde ønske, at vi alle forstod dette i det Lys, som Himlen forstaar det.«

Og videre: »Vær forsigtige, I Mødre i Israel, og lær ikke eders Døtre i Fremtiden, som mange af dem er blevet belært at gifte sig uden for Israel. Ve eder, som gør det. Saa sikkert som Gud lever, vil I miste eders Kroner.

Dette er en af de store Fejltagelser, som blev begaaet af Abrahams, Isaks og Jakobs Børn, for de vilde gifte sig med andre Familier, skønt Herren havde forbudt dem at gøre det. Han havde givet dem en meget streng og bindende Lov. Han bød dem, at de ikke skulde gifte sig blandt Hedningerne, men de gjorde det. Fordi de ikke vilde gøre, hvad han forlangte af dem, gav han dem, hvad jeg vil kalde en Del af Loven om kødelige Bud.

Loven fortalte dem, hvem de kunde gifte sig med, og hvem de ikke kunde. Den blev nævnt af Frelseren og hans Apostle, og det var et tungt Aag at lægge paa et hvilket som helst Folk. Fordi denne Families Børn plejede at løbe efter Babylon og Verdens Stolthed og Forfængelighed og Onder og forsøgte at indføre dem i Israel, saa Herren det passende at lægge dette Aag paa dem.

Hvordan er det med eder, Søster? Skelner I mellem en Guds Mand og en Verdens Mand? En af de mærkeligste Ting for mig er at tænke paa, at en Mand eller Kvinde kan elske et Væsen, som ikke vil modtage Himlens Sandhed. Den Kærlighed, som Evangeliet skaber, er langt over Kvinders Kærlighed. Det er Guds Kærlighed, Evighedens, det evige Livs Kærlighed.«

Nu, dette er Præsident Joseph F. Smiths Ord:

»Jeg vilde hellere gaa i Gravens Skød end være knyttet til en Hustru uden for den nye og evige Pagts Baand. Saa hellig anser jeg den for at være; men nogle af Kirkens Medlemmer ser ikke saaledes paa Tingene. Nogle synes, at det ikke gør nogen Forskel, om en Pige gifter sig med en Mand i Kirken, der har fuld Tro paa Evangeliet, eller med en vantro. Nogle af vore unge har giftet sig uden for Kirken; men kun meget faa af dem, der har gjort det, har ikke sørget over det. Jeg kunde lide at se Sidste Dages Helliges Kvinder gifte sig med Sidste Dages Helliges Mænd, og Sidste Dages Helliges Mænd gifte sig med Sidste Dages Helliges Kvinder. Lad Metodister gifte sig med Metodister, Katolikker med Katolikker, Presbyterianere med Presbyterianere, osv. Lad dem holde sig inden for deres egen Tro og gifte sig der og lad de Sidste Dages Hellige gøre det samme i deres Kirke. Saa vil vi se, hvad der til Slut bliver det bedste«.

Dette af Ældste Orson Pratt og anerkendt af Præsident Brigham Young:

»Vi kan ikke afslutte denne Artikel om Ægteskabet uden at sige et Par Ord til de gifte Kvinder i Kirken.«

(Maa jeg standse ved dette Punkt længe nok til at sige, at medens han taler til Kvinderne, saa gælder det lige saa meget Mændene).

»I vil klart forstaa af den Aabenbaring, som Gud har givet, at I aldrig kan opnaa en Fylde af Herlighed uden at

være gift med en retfærdig Mand for Tid og al Evighed. Hvis I ægter en Mand, som ikke modtager Evangeliet, lægger I en Grundvold for Sorg i dette Liv foruden at I mister en Mands Selskab i Evigheden. I forspilder eders Rettighed til evig Tilvækst af udødeligt Liv. Endog de Børn, som I har faaet i dette Liv, vil ikke blive betroet i eders Varetægt i Evigheden; men der vil I være uden Mand, uden Familie, uden nogen Midler til at forøges, underlagt de Fyrstedømmer og Kræfter, som er set værdige til Familier og Riger og Troner og stadigt øgende Herredømme. For dem vil I være Tjenere og Engle, det forudsat, at eders Opførsel har været saaledes, at I kan opnaa denne Grad af Herlighed. Kan det være muligt, at nogen Kvinde efter at have modtaget Kundskab om disse Ting, vil tillade sig at have Forbindelse med en Person uden for Kirken? Det er ligegyldigt, hvor høj en saadan Persons Moral er, hvor gode de er mod eder, de regnes ikke blandt Guds Folk. De vandrer ikke paa Frelsens Vej. De kan ikke frelse sig selv eller deres Familie. Og efter hvad Gud har aabenbaret om denne Ting, kan I ikke et Øjeblik retfærdiggøres ved at være i deres Selskab. Det vilde være uendeligt bedre for eder at lide Fattigdom og Elendighed sammen med Guds Folk end at give eder i deres Magt, som ikke vil fatte Himlens Sandheder. Ved at gifte eder med en Vantro sætter I eder selv aabenlyst imod Guds Plan, som forlanger, at hans Folk skal samles. Venter I at blive frelst, naar I direkte krænker Himlens Befalinger?«

Jeg har nogle Citater angaaende en anden Side af Sagen, men nu vil jeg henvise til, hvad Herren har sagt i en Aabenbaring til Kirken:

»Kan jeg modtage et Offer,« siger Herren, som ikke bliver opsendt i mit Navn? Eller skulde jeg gennem eders Hænder modtage, hvad jeg ikke har beskikket? Og jeg forordne noget for eder, undtagen det er forordnet ved Lov, nemlig saaledes som jeg og Faderen forordnede det for eder, førend Verden blev til. Jeg er Herren, din Gud, og jeg giver dig denne Befaling, at intet Menneske skal komme til Faderen uden ved mig eller ved mit Ord, som er min Lov, siger Herren.

Og alt, som findes i Verden, som er anordnet af Menneskene, af Troner eller Fyrstedømmer, Magter eller Ting af hvad Navn de end maa være, men som ikke er anordnet af mig eller ved mit Ord, siger Herren, skal ikke bestaa,

efter at Menneskene er døde, ej heller i eller efter Opstandelsen, siger Herren, din Gud.«

Thi hvad som helst af mig bestaar, og hvad som helst, der ikke er af mig, skal rystes og tilintetgøres.«

Jeg udfordrer enhver paa Jordens Overflade til at modbevise dette Argument. Jeg siger, det er sandt. Det er sund Fornuft. Det er Jesu Kristi Evangelium. Det kan ikke bestrides. Det er sandt, saa siger Herren:

»*Og om en Mand derfor ægter en Hustru i denne Verden, og han ikke vies til hende af mig eller ved mit Ord, og han gør Pagt med hende, saa længe han er i Verden, og hun ligeledes med ham, da er deres Ægteskab og Pagt ikke gyldig, naar de er døde og ude af Verden. De er derfor ikke bundet af nogen Lov, naar de er ude af Verden.*

Naar de derfor er ude af Verden, da hverken gifter de sig eller bortgiftes, men er som Engle i Himlen, hvilke Engle er administrerende Tjenere til at betjene dem, som er værdige til en langt større, ja, en overmaade stor og evig Herlighed.«

Der er meget mere her, men I er kendt med det. Jeg behøver ikke at læse det; men jeg vil henlede eders Opmærksomhed paa det Faktum, at en hel Del af vore pæne Piger og vore fine unge Mænd, der er født under Pagten, er blevet gift uden for Kirken og uden for Guds Tempel. Videre har jeg ved at læse Aviserne opdaget, at Forældrene til mange af disse unge synes at glæde sig over det, og saa sætter de store Artikler og smukke Billeder i Aviserne angaaende de flotte Modtagelser, der skal gives, og de synes at være meget stolte af, at deres Døtre skal giftes, deres Sønner skal giftes, og de skal vies af en eller anden Præst fra et fremmed Kirkesamfund, maaske en Biskop, som kun kan vie dem for Tiden — han kan ikke vie dem for Evigheden — og dette synes de at være lykkelige over.

Jeg ved ikke, hvordan de kan det i Betragtning af alt det, som Herren har aabenbaret. For enhver Kontakt, ethvert Løfte, enhver Pagt, som er indgaaet, som ikke er efter Herrens Vilje og Befaling og ikke er anordnet efter hans Lov, vil nødvendigvis ophøre.

Disse unge Mennesker, som nu synes at være saa lykkelige, vil, naar de opstaar i Opstandelsen, befinde sig i en Tilstand, hvor der vil herske Graad, Jammer og Tænders Gnidsel, og de vil føle Bitterhed i deres Sjæl. Og de har bragt det over sig paa Grund af deres Mangel paa Tro og Forstaaelse af Evangeliet, og jeg er bedrøvet over at sige det, af den Opmuntring de mange Gange faar af deres Forældre. Jeg er overbevist om, at Forældrene ikke underviser deres Børn i Hjemmet om Vigtigheden af Ægteskabet, som Herren har aabenbaret det. Ude i Verden har de en forkert Opfattelse af Ægteskabet, fordi de ikke har den Helligaands Vejledning, og ikke kan forstaa og fortolke Skrifterne rigtigt.

Lad os nu i et Par Minutter betragte en Ting, som er nær forbundet med dette Emne. Naar unge Mennesker er gift paa den rette Maade, har Herren befalet, at de skal formere sig. Dette er ikke i Overensstemmelse med Verdens Lære, heller ikke med Verdens Skik og Sædvane, saa jeg vil gerne læse lidt til. Dette er af Præsident Brigham Young:

»*Der findes Mængder af rene og hellige Aander, som venter paa at faa Legemer. Hvad er saa vor Pligt? At berede Legemer for dem, at tage den Kurs, som ikke vil tjene til at drive disse Aander ind i de ugudeliges Familier, hvor de vil blive opkrt i Ugudelighed, Udsvævelser og alle Slags Forbrydelser. Det er enhver retfærdig Mands og Kvindes Pligt at berede Legemer for saa mange Aander, som de kan.*«

Videre:

»*Slægtens Begrænsning har sine Talsmænd blandt de indflydelsesrige og mægtige Kredse i vor og andre Nationer.*«

Den samme Praksis eksisterede for femogfyrretyve Aar siden og forskellige Paafund blev anvendt af gifte Personer for at forebygge Udgifterne og Ansvaret for en Familie med Børn, som de maatte paatage sig, hvis de havde ladet Naturens Love herske. Det, som dengang blev praktiseret i Frygt og imod en bebrejdende Samvittighed, bliver nu udbasuneret som et af de bedste Midler til at forbedre Menne-

skehedens Elendighed og Sorger. Barnemord er meget almindelig i vort Land. Det er en Forbrydelse, som kommer inden for Lovens Omraade, og bliver derfor ikke praktiseret saa frimodigt som den anden lige saa store Forbrydelse, som uden Tvivl i høj Grad forebygger Nødvendigheden af Barnemord.

Den unaturlige Levevis, Forsøget paa at ødelægge og udtørre Livets Kilde, vil hurtigt ødelægge det amerikanske Element i Nationen. Den viger til Side for den mere robuste, sunde, ærlige og mindre syndige Klasse af Mennesker, som dagligt strømmer til Landet fra den gamle Verden.

Kredslærernes Budskab, Marts 1947

Sindsligevægt

Da Salomon sagde:

»Den, der er langsom til Vrede, er bedre end den mægtige; og den, som hersker over sin Aand, er bedre end den, der indtager en Stad.« — Ordsprog 16:32.

saa han Styrken ved Retfærdighed og Selvdisciplin. En Sejr over Aanden styrker Sjælen; men at erobre en Stad bidrager intet til en Mands moralske Dyd. Kun faa Mænd har Anledning til at besejre en Stad, men hvert Menneske er der givet Anledning til at besejre sin Aands Vrede.

Næsten dagligt kommer vi i Berøring med en, der er gnaven og irritabel. Der er nogle, der vil undskylde Fejlen som en Familieegenskab eller Svaghed. Men det kan ikke afvises saa let. Bestanddelene af daarligt Humør bestaar af Misundelse, Jalousi, Vrede, Haardhed, Grusomhed og Uvenlighed. Hvert Element er en Last i sig selv, og kan skabe Elendighed, ødelægge Hjem og forbitre Livet. At føre Had ind i Verden, er at saa Hævnens Sæd, hvis Aand er Gengældelse. En saadan Holdning kan aldrig forventes at ville bringe andet end Ondskab.

Vi er lige blevet færdig med en af de mest ødelæggende Stridigheder, der nogensinde er blevet udkæmpet. Hvis Aarsagerne til denne Krig blev opregnet, vilde vi se, at de

indbefattede alle de Elementer, som udgør daarligt Humør og Uligevægt.

Vi kan ikke leve fuldstændig isoleret, derfor skulde vi være den Indflydelse bevidst, som vor Opførsel har paa vore Omgangsfæller. Dette er et af Livets alvorligste Ansvar.

Vi er alle Herskere over vort eget Sind. De Ting, som vi vier vor Opmærksomhed, vil herske over os. Vi vælger vore Tanker, drager vore Beslutninger og er ansvarlig for vore Reaktioner. Hvis vi i vor Tankegang giver Plads for grimme og smudsige Tanker, vil de uvægerligt finde Udtrykkelse, men hvis vore Tanker paa den anden Side er ædle og fine, saa vil disse Egenskaber finde Genskin i vort Liv.« — »som en Mand saar, saa skal han høste.« (Gal· 6: 7).

Hvis der hver Dag vil blive taget en Oversigt over det Antal Personer, der er blevet fornærmet, vil Resultatet være shokerende. Uvenlige Ord sagt i Dag vil maaske skabe Bitterhed og daarlige Følelser gennem hele Livet.«

Da Paulus analyserede Kærlighedens Princip, da han skrev til de Hellige i Korint, fremsatte han disse Elementer: Taalmodighed, Venlighed, Gavmildhed, Ydmyghed, Uselviskhed, Sindsligevægt, Ærlighed og Oprigtighed.

Lad os til Slut betragte Jesu Ord og kæmpe for at afvende Onderne ved Uligevægt og daarligt Humør og vise større Hensyn over for vore Medmennesker.

★ ★ ★

Har De husket at forny Deres Aarsabonnement? hvis ikke maa det gøres omgaaende, ellers forsinker De Leveringen af næste Nummer. **Pris: Kr. 6,00.**

Præsident John Taylor.

Jeg vil nu citere fra Parley P. Pratt; men jeg vil ikke tage det fra Parley P. Pratts egne Skrivelser. Jeg vil citere, hvad Parley P. Pratt har sagt fra et lille Værk skrevet af John Taylor, og som hedder »Guds Styrelse«. Da han skrev det, sagde han, at Parley P. Pratt forklarede det saa meget bedre, end han kunde, saa derfor tog han lige, hvad Parley P. Pratt havde sagt og benyttede det i sin Bog. Saa dette er et Vidnesbyrd fra dem begge.

»Nu, Genoprettelse betegner en Tilbagebringelse af Ting og maa henvise til noget, som har eksisteret før, for har noget ikke eksisteret i Forvejen, kan det ikke blive genoprettet .....«

Er der nogen, der vil modsige dette? Hvorledes kan man genoprette noget, som ikke før har eksisteret?

»Nu, vi kan aldrig nøjagtigt forstaa, hvad Genoprettelsen betyder, medmindre vi forstaar, hvad der er gaaet tabt eller borttaget. F. Eks. naar vi tilbyder at gengive noget til et Menneske, vil det sige, at det engang havde det og har mistet det, og vi foreslaar at erstatte det eller sætte det i en Tilstand, hvori det før var; derfor, naar en Profet taler om Gengivelse af alle Ting, mener han, at alle Ting har gennemgaaet en Forandring og igen maa gengives deres oprindelige Orden, som den eksisterede i Begyndelsen.«

Nu, dette er fuldstændig klart, ikke sandt?

Skabelsen, som den fandt Sted.

»Først bliver det da nødvendigt for os at tage et Overblik over Skabelsen, som den fandt Sted i sin Renhed fra Skaberens Haand; og hvis vi kan finde ud af den sande Tilstand, i hvilken den dengang eksisterede og forstaa de Forandringer, som har fundet Sted siden, vil vi være i Stand til at forstaa, hvad der skal gengives; og saaledes vil vore Sind være beredte, vi vil se hen til de Ting, der skal komme og vil ikke være i Fare for at opløfte vor svage Arm i Uvidenhed og Modstand mod Guds.

»Først vil vi da betragte Jorden med Hensyn til dens Overflade, Stilling og Frembringelser. Da Gud havde skabt

Himlene og Jorden og adskilt Lyset fra Mørket lød hans næste Befaling til Vandet.« — I. Mos. 1 : 9.

»Og Gud sagde: Lad Vandene under Himlene samle sig til eet Sted, at det tørre ses; og det skete saa.« Herfra lærer vi en vidunderlig Kendsgerning, som kun meget faa har fattet i denne formørkede Tidsalder. Vi lærer, at Vandene, som nu er delte i Have og Søer, dengang alle var samlet i ét uhyre Hav; og følgeligt, at Landet, som nu er sønderrevet og delt i Kontinenter og næsten utallige Øer, dengang var ét uhyre Fastland og ikke adskilt, som det er nu.

»For det andet hører vi Herren erklære Jorden saavel som alt paa den for at være saare godt. Af dette lærer vi, at der var hverken Ørkener, golde Steder, stillestaaende Moser, ujævne Høje eller uhyre Bjerge dækket med evig Sne; og intet af Landet var beliggende i de kolde Zoner, saa dets Klima var ufrugtbart, og underkastet evig Frost eller evig Is ..... men hele Jorden var sandsynligvis én uhyre Slette eller dækket med jævnt hævende Høje og skraanende Dale, og derfor godt egnet til Opdyrkelse.

Mennesket først falde.

»Først faldt Mennesket for Guds Aasyn ved at lytte til Fristelsen, *og dette Fald berørte hele Skabelsen saavel som Mennesket* og foraarsagede, at forskellige Forandringer fandt Sted. Det blev bortvist fra dets Skabers Nærværelse og et Slør blev trukket mellem dem, og det blev uddrevet af Edens Have for at opdyrke Jorden, som saaledes var blevet forbandet for dets Skyld og skulde begynde at frembringe Torne og Tidsler; og i sit Ansigts Sved skulde det tjene sit Brød og spise det i Sorg alle sine Livs Dage og til Slut vende tilbage til Støv.«

Fejlagtige Synspunkter.

Jeg har meget mere her, nogle meget smukke Ting sagt af nogle af de andre Brødre; men dette besvarer mit Synspunkt. Lad os sammenligne disse med, hvad nogle af denne Verdens kloge har haft at sige.

Dette er af den berømte John Fisk:

»Teologien har meget at sige om Arvesynden. Denne Ar-

vesynd er hverken mere eller mindre end den dyriske Arv, som hvert Menneske bringer med sig.« — (Menneskets Skæbne, Side 103).

Dette af Dr. E. W. Mac-Bride ved Oxford Konference for Nutidens Kirkeledere:

»Hvis Menneskeheden langsomt har udviklet sig fra abelignende Forfædre, saa bestaar det, som kaldes Synd ikke af andet end Tilbøjeligheder, som de har nedarvet fra disse Forfædre — der har aldrig været en oprindelig Uskyldighedstilstand, og alle Verdens Nationer har udviklet sig af det primitive Menneske gennem Processer lige saa naturlige som de, der gav Jøderne deres Oprindelse.« — »The Modern Churchman, Sept. 1924, p. 242).

Dette minder mig om følgende: Der er skrevet, at Frederik den Store engang bad sin Feltpræst om at give sig det kortest mulige Bevis paa Bibelens Inspiration, og Feltpræsten svarede — »Jøderne, Deres Majestæt.« Og i Sandhed, denne Races Fortsættelse under alle de Omskiftelser, som de har gennemgaaet, er et Mirakel.

Doktor H. D. A. Major har sagt: »Videnskaben har vist os, at hvad der populært kaldes »Arvesynden« ..... bestaar af Menneskets Arv fra dets dyriske Stamfædre.«

Wesley's rette Synspunkt.

Saa De ser i Følge disse Mænds Lærdomme — og dette er den Lære, Verden giver eder — overtraadte Adam ikke en Lov, hvorved han bragte Synden ind i Verden, saaledes som Skriften siger, han gjorde. Lad mig nu citere en Udtalelse af John Wesley.

»Menneskets Fald er Grundvolden for den aabenbarede Religion. Hvis dette blev fjernet, vilde Kristendommen omstyrtes, ej heller vilde den fortjene en saadan Benævnelse som en klog opfundet Fabel.« — »Wesley's Værker, Bind 1, Side 76.« Derpaa sagde han: Alle, som benægter denne, lad os kalde den Arvesynden eller ved ethvert andet Navn, er kun Hedninger endnu med Hensyn til de fundamentale Punkter, som adskiller Hedenskaben fra Kristendommen.« — Godt for John Wesley.

En bespottelig Lære.

De har alle hørt om Sir Oliver Lodge. Se, hvorledes hans Lærdomme rammer de fundamentale Punkter i vor Tro.

»Det er en Kendsgerning, at Mennesket i Dag ikke bekymrer sig om dets Synder i det hele taget, og endnu mindre om dets Straf. Dets Mission, hvis det duer til noget, er at arbejde; og hvis det handler galt, forventer det at lide. Det kan ubevidst bede om Formildelse paa Grund af gode Hensigter; men aldrig hverken bevidst eller ubevidst vil nogen anden end en Køter bede om, at Straffen maatte komme over en anden eller fryde sig over, naar det blev fortalt, at den allerede var faldet.« — »Mennesket og Universet, Side 204).

Nu, dette er et ondt Stød mod vor Lære om Forsoningen. Vi er Køtere, fordi vi tror, at Adam overtraadte; at Kristus kom til Verden for at forsone for denne Overtrædelse og give os Livet igen, for at vi kunde have det i Overflod, og denne Mand sagde, hvis I tror det, er I Køtere. Der findes ingen Synd. Det er kun, hvad vi har nedarvet fra vore dyriske Forfædre.«

Hvad Skriften lærer.

Lad os gaa til Skriften. Jeg kunde lide at henlede eders Opmærksomhed paa dette Skriftsted, fordi det blev citeret for Profeten Joseph Smith af Moroni. Da Peter talte til Jøderne, sagde han dette:

»Derfor fatter et andet Sind og vender om, for at eders Synder maa blive udslettede, for at Vederkvægelsens Tider maa komme fra Herrens Aasyn, og han maa sende den for eder bestemte Kristus, Jesus, hvem Himmelen skal modtage, indtil alle Tings Genoprettelses Tider, hvorom Gud har talt ved sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage.« Apost. Gern. 3 : 19-21.

Nu, Moroni citerede disse Vers for Profeten Joseph Smith og sagde, at denne Tid var ved at blive opfyldt, Genoprettelsen af alle Ting, omtalt af Moses, gentaget her af Peter for Jøderne og atter af Moroni til Profeten Joseph Smith:

Paulus skrev til de Hellige i Efesus:

Giv ikke op!

Nedenstaaende Digt er forfattet af Søster Karoline Simonsen. Ogden, Utah, til hendes Søn Karl Simonsen, som for nogle Aar siden var Missionær i Den danske Mission.

Ud i Kampen I unge Mænd drager.
Kæmp trofast for Sandhedens Sag!
Lad jert Ord ringe ud til Nationen;
Sandhedens Budskab lyder i Dag.

Løft jer Røst, saa den høres i Verden.
Vis, at I kæmper for Sandhed og Ret;
Vis, at I følger i Mesterens Fodspor,
og gør altid kun, hvad er Ret.

Men om Verden jer grum ofte synes,
og forgæves jert Arbejd' og Slid,
Husk, hvad Jesus fik som Belønning
for hans Kærlighed, Arbejd' og Flid.

Men ofte, min Søn, du vil finde,
at Døre kun aabnes paa Klem.
Og tit, naar dit Budskab de hører,
de lukker dem hastigt igen.

Men, min Søn, opgiv ej Kampen.
Bank igen paa Døren hos dem.
Maaske er der én blandt de mange,
som endnu har Døren paa Klem.

Og om du kun een kan finde,
som lytter til Budskabet dit,
saa er du mer' end belønnet
for alt, hvad du har kæmpet og stridt.

Een Gang Missionær - altid Missionær

Allerede som lille Søndagsskoledreng dannedes den Tanke i mit Sind, at det at blive Missionær var noget af den største, man kan naa, og intet var derfor naturligere, end at jeg og min Barndomskammerat, Børge Madsen, paa alle Maader efterlignede Missionærernes Tale- og Væremaade —, ja, endog deres sproglige Ufuldkommenhed fandt vi — for en Fuldstændigheds Skyld — korrekt at plagiere.

Tiden gik, og vi voksede op, og med Alderen voksede Øn-

sket: At blive Missionær. Min kære Mor, som fulgte min Færd og mine Tanker nøje, gjorde sit til stadig at nære Ønsket, men benyttede samtidig Anledningen til at belære mig om, hvorledes jeg kunde gøre mig rede til værdigt at modtage saadant et Kald.

»Vær altid villig til at gøre det, Kirkens og Hjælpeorganisationernes Ledere beder dig om.« »Sig altid Ja og bed Gud hjælpe dig i dine Anstrengelser for at udføre den Opgave, du er anmodet om.« Disse og andre lignende Raad var min Ledestjerne i min tidlige Ungdom, og var — iflg. andres Udtalelser — Aarsagen til, at jeg allerede 17 Aar gl. blev kaldet til at udføre en Mission.

Angaaende min Mission og dens Beskaffenhed tilkommer det andre at udtale sig. Men jeg skal dog fortælle, at naar den er mit Livs største Oplevelse og Glæde, skyldes det ikke, at jeg ikke der havde Sorger, Skuffelser og Prøvelser, men netop ved, at jeg havde disse, erfarede jeg, at Gud i Sandhed anerkender og hjælper enhver — selv meget ung — ydmyg Tjener, som — trods menneskelige Fejl og Svagheder — prøver at røgte det Kald, han har faaet som Missionær.

Saaledes husker jeg tydeligt, at min første Kammerat helst undgik at uddele Skrifter, men da min Missionspræsident inden min Afrejse havde foreslaaet mig at forsøge at faa min Kammerat med til dette, prøvede jeg flere Gange derpaa, men da han stadig foretrak at blive hjemme, saa jeg ingen anden Udvej, end at gaa alene. Allerede første Gang følte jeg, at Gud vilde opmuntre mig, for inden jeg tog hjem denne Dag, havde jeg faaet Kontakt med en Familie, der interesserede sig saa meget for Evangeliet, at jeg formaaede Datteren til at være Organist ved vore Møder. — Paa mange andre Maader blev enhver ærlig Anstrengelse velsignet, og det styrkede mig meget.

Efter min Afløsning som Missionær, lød det atter og atter for mine Øren: »Een Gang Missionær — altid Missionær«. Ikke altid har det været lige let at være tro mod dette Ideal, men for hver Sejr, jeg har vundet over mig

selv og mine Svagheder, for hver Gerning jeg har faaet Kraft og Evne til at gøre for Guds Værk, har min Lykkefølelse overgaaet alt andet.

Med særlig Glæde vil jeg mindes det Arbejde, jeg har haft mest Kendskab til: Missionærforeningens Arbejde. Vi begyndte i 1937 uden een Øre i Kassen, og Missionærfondets første Missionær var kaldet og udsendt. Vi henvendte os til alle Kirkens Medlemmer og Venner, vi appellerede til deres bedste Følelser, til deres Kærlighed til Evangeliet og Paaskønnelse overfor den, der var Redskab til at bringe dem Evangeliet. — Vi traf et ømt Punkt og alle var lykkelige for at være med til at give andre en Anledning til at blive til Velsignelse for mange. — Missionærfondet voksede, flere Missionærer udsendtes og Missionen blev velsignet paa mange Maader, for vi erfarede Sandheden i »der er ingen større Glæde end den Glæde at glæde andre«. — Evangeliets vidunderlige Aand havde gjort os til Missionærer, til at følge Parolen: »Lad os løfte i Flok«.

Tak for den Inspiration, I paa denne Maade var for mig i det ansvarsfulde lédende Arbejde. Nu venter der endnu større Opgaver, og om vi alle siger: »Lad os løfte i Flok«, vil de blive løst til Velsignelse for mange og til Guds Ære.

Lad vort daglige Liv paa Arbejde, i Hjem og i Kirke præges af Idealet »Een Gang Missionær — altid Missionær«.

W. Ørum Pedersen.

En Missionærs Brev efter 3 Mdr.s Mission

Esbjerg, d. 30.—12.—46.

Til Søskende i København!

Jeg sender alle Søskende og Venner i Københavns Gren en lille Hilsen. Jeg er meget glad for at være her i Esbjerg som Missionær, Søskende her er meget flinke og venlige imod os. Ja, jeg ved, at lige meget hvor i Verden man saa end er, saa vil man altid møde Venlighed hos Sidste-Dages Hellige, og lige meget om der kun er en lille Flok samlet eller en stor Forsamling, saa vil Guds Aand altid være til Stede blandt Sidste-Dages Hellige.

Denne Tid, jeg oplever nu, er den vidunderligste i mit Liv, som jeg aldrig nogensinde vil glemme; og jeg er min himmelske

Fader dybt taknemlig over, at jeg er værdig til at gaa ud og forkynde hans sande Evangelium til mine Medmennesker, og ikke mindst mine Forældre kan jeg takke for den Glæde, jeg nu nyder ved at være en Repræsentant for Guds Kirke paa Jorden, for de har lært mig at efterleve Kirkens Bud og Love, og altid gjort det bedste for mig og mine Brødre. Jeg ved med Sikkerhed, at dette Værk er Guds Værk, og jeg ved, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og intet i denne Verden kan faa mig til at føle eller tænke anderledes.

Jeg takker alle Søskende for deres Venlighed og Hjælpsomhed over for mig og mine danske Missionærkammerater, og jeg ved, at de vil faa mange Velsignelser derfor, samtidig med at det ogsaa bringer Velsignelse til os.

Er det ikke en vidunderlig Tanke, at naar vi engang er gaaet paa den anden Side, vil vi mødes med vore Kære. Og dersom vi selv kunde faa Lejlighed til at udføre Tempelarbejde for vore afdøde Slægtninge, som ikke her paa Jorden har annammet Evangeliet, vil Glæden saa ikke blive større; jeg tror det. Der findes ikke i hele Verden ét Kirkesamfund eller én Sekt, der har et saa fuldkomment Evangelium at forkynde til Menneskene i Dag, som netop Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, men desværre, alt for faa Mennesker har Tid til at høre eller undersøge det Budskab, vi bringer dem. Men jeg ved, at engang vil alle Mennesker komme til at sande, at Gud lever, at Jesus Kristus er Guds Søn og at Profeten Joseph Smith er en af de største Profeter, der har levet paa Jorden.

Jeg sender hermed de bedste Ønsker for et godt, velsignet Nytaar til alle Søskende i København og maa Gud velsigne jer alle.

Jeres hengivne *Ruth Hansen.*

Meddelelse til Stjernens Læsere

Dansk Missionær Forening ønsker gennem disse Linier at appellere til alle Søskende og Venner i Den danske Mission om at støtte vore danske Missionærer i Missionsmarken ved at lade sig tegne for et ugentligt eller maanedligt Bidrag til Missionær-Fondet. Mange har allerede ladet sig tegne, men der er mange endnu, som ikke har, og til disse retter vi en indtrængende Bøn om Støtte; kom med Deres Bidrag, stort eller lille, og husk, at mange Bække smaa gør en stor Aa. Vi har i hver af de store Grene vor Repræsentant, som med Glæde vil modtage Deres Bidrag, eller De kan sende det direkte til Dansk Missionærforening, Priorvej 12, København F.

Ved at støtte Missionær-Fondet bidrager De til, at ogsaa andre faar Del i de Glæder og Velsignelser, som Evangeliet har bragt

Dem, og husk paa, at den største Glæde, der kan times et Menneske, er den at glæde andre.

Vore danske Missionærers Antal vil i den kommende Tid forøges, og som Følge deraf skal der bruges flere Penge til deres Underhold.

Lad os alle yde vort til Evangeliets Udbredelse gennem Udsendelse af flere Missionærer. Vi forventer eders Støtte i dette Arbejde og takker alle for eders Offervillighed i 1946.

Bestyrelsen for Dansk Missionær Forening.

Fra Missionsmarken

DAABSHANDLINGER:

KØBENHAVN: Den 13. December 1946 døbtes følgende i København Distrikt: Jørgen Peter Reinholdt Larsen Mott, Lystskoven, Horslunde, Lolland af Missionær Chr. Jensen, Haandspaalæggelse af Missionær Chr. Nielsen; Grethe Borly af Ældste Jørgen W. Schmidt, Haandspaalæggelse af Missionspræsident Alma L. Petersen; Karen Amalie Schrøder Nielsen af Ældste Richard Gregersen, Haandspaalæggelse af Ældste Orson B. West.

AARHUS: Torsdag den 26. December 1946 blev følgende døbte og indlemmet i Kirken: Laurids Larsen, døbt af Missionær Enoch Henriksen; Haandspaalæggelse af Ældste Arthur V. Haun; Marius Christian Nielsen, døbt af Ældste Thorvald Jensen; Haandspaalæggelse af Ældste Richard Nielsen og Ruth Hauberg Jensen, dobt af Faderen Ældste Thorvald Jensen, Haandspaalæggelse af Frede Thomsen.

FORFLYTTELSER:

Ældste Robert Magleby Christensen fra Aalborg til Hjørring. Ældste Leo E. Bendixen fra Hjørring til Aalborg og Georg W. Felsch fra København til Horsens.

Møder og Fester:

AALBORG. 6. December 1946. Fest til Fordel for Søndagsskolens Juletræ. Festen var vellykket og gav et stort Overskud. Af Programmet kan nævnes: H. C. Andersens Eventyr »Svinedrengen«, opført af Elever fra 3. Klasse samt et Sangstykke udført af de voksne. Til Stede ca. 160. *B. K.*

AARHUS: Den 15. December afholdt Kvindelig Hjælpeforening Julefest med Spisning for Grenens ældste Søskende. Der blev serveret Oksekødsuppe og Kræmmerhuse med Fløde og senere Vand og forskellig Kage.

Programmet bestod af Musiknumre, Tale af Grensforstanderen Frede Thomsen. Julebudskabet ved Præsidentinde Str. Gerda Dahl og Oplæsning ved 1. Raadgiver Str. Thomassen. En meget fin Fest. Til Stede 34. *R. N.*

Onsdag den 18. December afholdt Sangkoret en vellykket Julekoncert. Dirigent var Missionær Edvard Larsen.

Programmet:

»Det kimer nu til Julefest«. — Forsamlingen.
Bøn af Broder Tage Møller.
Koret: »Glade Jul«.
Koret: »Fredens Prins«.
Koret: »Langt, langt herfra«.
Klaversolo: »Naar Lysene tændes« af Str. Lilly Jensen.
Koret: »Hør, hvor Juleklokken ringer«.
Koret: »Den yndige Sang«.
Julebemærkninger af Ældste Richard Nielsen.
Børnekoret: Dirigent Str. Lilly Jensen. »Dejlig er den Himmel blaa«. »Et Barn er født«.
Sangsolo: Broder Gordon Andersen: »Der er noget i Luften«.
Violinsolo: Missionær Edvard Larsen«, »Ave Maria«.
Herrekoret: »Kongernes Konge«.
Bøn: Missionær Lars P. Jensen.
Koret: »Dejlig er Jorden«.
Forsamlingen: »Julen har bragt velsignet Bud«.

Til Stede 108. *R. N.*

ESBJERG: Der blev i Julen afholdt Møder Juleaften og 1. Juledag Kl. 16,30 med god Tilslutning, ja, det kneb med at kunne være i Salen.

Lørdag den 28. December afholdt Grenen sin traditionelle Fest med Julesalmer; Tale ved Biskop Chris. A. Petersen, Solosang af Ældste Gunnar Christensen og Tale af Missionær Børge Andersen. Tiden blev derpaa overgivet til Julelege m. m. Som Afslutning serveredes der godt tillavet Smørrebrød af Kvindelig Hjælpeforening. Til Stede 52.

Nytaarsaften afholdt G.U.F. Banket Kl. 19,00. Der serveredes »Forloren Hare« med Rødkaal og brunede Kartofler. Efter Spisningen blev der udført et lille Program oppe i den store Sal, hvorefter der var Leg m. m. Til Stede 40. *J. A. S.*

KØBENHAVN: Københavns Kvindelige Hjælpeforening afholdt sin Juletræstfest Mandag den 16. December 1946. Programmet

der var udarbejdet af Hovedbestyrelsen, blev udført paa en meget smuk Maade, og Festen var i alle Henseender af en saadan Natur, at den længe vil blive mindet.

Salen var smukt pyntet med Julens Farver og de Hundreder af levende Lys i en Tid, hvor de er næsten umulige at fremskaffe, gjorde et dybt Indtryk paa alle. Der blev serveret Forfriskninger, sunget Julesalmer og udført et godt Program. Men, hvad der mere end noget andet vil faa os til at mindes denne Fest, var den lille Tablau, udsendt af Hovedbestyrelsen og skrevet og instrueret af Søster Johanne Østrup, 2. Raadgiver i Hovedbestyrelsen.

Medens vi alle sad bænkede ved Bordene, gik en Søster op paa Scenen og læste fra Matt. 2 : 1-12, og de tre Vismænd kom ind i Salen gennem en Dor paa den venstre Side af Scenen. Disse tre Mænd var klædt i meget smukke Dragter. Med deres lange Skæg, lange Stave og smukke Kostumer gav de en klar Forestilling om, hvorledes de oprindelige Vismænd maa have set ud. Søster Louise Sorensen havde her ligesom saa mange Gange før udført et stort og smukt Arbejde.

Langsomt og tankefuldt vandrede de tre Mænd ned langs den venstre Side, idet de hele Tiden saa ud, som om de søgte efter noget, ofte standsede de og diskuterede, hvorpaa de fortsatte videre frem. De gik Salen rundt og op langs den højre Side, nærmende sig Scenen, hvor det blaa Flojlsforhæng var dækket med Hundreder af smaa Stjerner og een stor skinnende Stjerne hængende øverst. Til Slut opdagede de denne, og det var let at se, at det var den, de havde søgt efter. De fortsatte lidt hurtigere og gik lige op paa Scenen, hvor Tæppet blev trukket til Side, og hvor vi kunde se Jesu Moder med Kristusbarnet paa sit Skød og Joseph staaende bagved sig: Paa dette Tidspunkt sang Kvindelig Hjælpeforenings Kor: »Et Barn er født i Betlehem«. Vismændene gik hen til Barnet, knælede ned og bragte ham deres Gaver. Imedens sang Søstrene. Da Salmen var færdig, faldt Tæppet, og Tableauet var forbi. Men der var Taarer i mange Øjne, og alle følte vi, at vi havde været paa »hellig Jord«.

E. M. G.

INDHOLD:

Celestialt Ægteskab fører til en Fylde af Herlighed 18
Sindsligevægt 23
Tidernes Tegn 17
Giv ikke op! 25
Een Gang Missionær — Altid Missionær 25
En Missionærs Brev efter 3 Maaneders Mission 27
Meddelelse til Stjernens Læsere 28
Fra Missionsmarken 29

SØNDAGSSKOLEN

Marts.

NADVERVERS

Hjælp os, o Gud, helt at forstaa
det Offer, som blev bragt,
Da Livets Fyrste du lod gaa
for os at frelse ved sin Magt.

KORLEKTIER

1. Søndag: (Salm. 37 : 25) »Jeg har været ung og er blevet gammel; men jeg har ikke set én retfærdig forladt eller hans Sæd søge efter Brød.«

2. Søndag: (Ethers Bog 12 : 27-28.) »Og dersom Menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres Svaghed. Jeg giver Menneskene Svaghed, for at de maa være ydmyge; og min Naade er tilstrækkelig for alle Mennesker, som ydmyger sig for mig; thi dersom de ydmyger sig for mig og har Tro paa mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem.

Se, jeg vil vise Hedningerne deres Svaghed, og jeg vil vise dem, at Tro, Haab og Kærlighed leder til mig, al Retfærdigheds Kilde.«

3. Søndag: (Abrahams Bog 3 : 22-23.) »Og Herren havde vist mig Abraham, Fornufsvæsenerne, som var organiserede, førend Verden var, og iblandt disse var mange af de ædle og store.

Og Gud saa disse Sjæle, at de var gode, og han stod midt iblandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gøre til mine Fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som var Aander, og han saa, at de var gode. Og han sagde til mig, Abraham: Du er een af dem; du blev udvalgt, før du blev født.«

4. Søndag: (Hebr. 1 : 1-2.) »Efter at Gud fordum havde talt mange Gange og paa mange Maader til Fædrene ved Profeterne, saa har han ved Slutningen af disse Dage talt til os ved sin Søn, hvem han har sat til Arving af alle Ting, ved hvem han ogsaa har skabt Verden.«

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
Ansvarshavende Redaktør: Alma L. Petersen, Priorvej 12, København F.
Klostertrykkeriet, København.